

И мъжът, който бѣ водилъ толкова битки противъ роменитѣ, който бѣ гледалъ съ насмѣшка смъртта въ очитѣ, славниятъ бранникъ, известенъ съ храбростта си и на своитѣ врагове, изпита внезапенъ страхъ. Не, той бѣ още твърде младъ. Животътъ бѣ хубавъ и примамващъ. Далече, въ приказния Константиновградъ, го чакаше пре-красната гъркиня. Нейнитѣ пригрѣдки бѣха по-примамни отъ мрачния гробъ, по-желани отъ нажеженото желѣзо на палача...

— Князь Белота тихо се наведе надъ спящия царъ и леко докосна рамото му.

— Прощавай, царю честити, ала новината е важна...

Петъръ отвори сепнато очи, следъ това блага усмивка се разлѣ по лицето му. Той седна връзъ мечешката кожа, на която почиваше.

— Говори, Белота...

Логотетътъ на царството посочи презъ отвора на шат-рата къмъ далечнитѣ чернѣещи се стени на Търново.

— Нѣщо става тамъ... Блюстителитѣ ни забелязали голѣмо раздвижване по бойницитѣ. Иванковитѣ люде се вълнуватъ нѣщо. Какво може да се е случило? Помощъ ли чакатъ, или нашитѣ хора вътре сѣ успѣли да взематъ властта?

Калопетъръ бързо навлѣче ризницата си отъ чиличени халки, сложи шлема си. Навънъ вече се събираха голѣми тѣлпи любопитни войскари около войводитѣ си. Всички сочеха къмъ крепостта. Изведнажъ отъ далечината отек-наха смѣтни викове. По бойницитѣ се издигнаха пѣрпорци. Голѣмата порта на източната преградна стена се отвори и отъ тамъ излетѣ дружина конници, които бързо при-ближаваха къмъ Петровия станъ. Изъ отворената врата се изливаше потокъ люде, които викаха, рѣкомахаха и тичаха къмъ обсадителитѣ.

Войводата на дружината препусна къмъ царската шатра и спрѣ точно предъ Калопетра. Скокна на земята, прегъна колѣно :